

BỒ TÈO- CHIẾN HỮU- CHỊ EM

(Thương tặng Phạm Gia Family, chúc Mai Phương vạn sự bình an nhân ngày sinh nhật)

Cuối tháng 8, năm 1964, khoảng 9 giờ tối, ba lấy chiếc xe willy màu bạc của Ty Thông Tin chở mẹ, chị Trang lúc ấy chừng 14 tuổi học lớp đệ ngũ và một chiếc giỏ đựng quần áo đến nhà hộ sinh của bác sĩ Hoàng Ngọc Đỉnh trên đường Hải Thượng, đối diện trường tư thực Việt Anh của thầy Lê Phi, rồi ba trở về lại nhà.

Chị Trang sốt ruột ngồi chờ ngoài phòng sanh với cái lạnh của bệnh viện và khí trời Dalat. Nửa đêm, tiếng em bé khóc oa oa vọng ra, chờ thêm một lúc lâu, khi mẹ được chuyển về phòng, chị được vào thăm. Em bé ấm áp trong chiếc khăn lông nằm bên cạnh mẹ. Mẹ cười:

-Em gái! Con.

Chị Trang ngắm nghía: em bé ngủ, hai mắt nhắm nhưng đuôi mắt dài chắc sau này mắt to; mũi và miệng nhỏ xíu. Chị ôm em vào lòng. Mùi thơm của trẻ sơ sinh đặc biệt làm sao!

5 giờ sáng, chị Trang về nhà vì còn đi học sớm. Trời Dalat tối đen, sương mù giăng giăng, lạnh buốt xương, không một bóng người. Mới ra khỏi nhà thương thì đèn đường vụt tắt, chị ấn hai ngón tay cái vào lòng bàn tay rồi chạy thục mạng qua cây đào bên cầu Hải Thượng, cây mít ở 13 Hoàng Diệu trước trường Văn Học và máy nước công cộng đầu đường Trần Nhật Duật, bởi nghe đồn những nơi ấy có ma hay quỷ một giò. Khi chị chạy lên bậc cấp đã thấy ba đứng trước hiên:

-Mẹ sinh em trai hay gái hả con?

Chị chọc ba:

-Dạ! Con trai, ba.

Ba làm thỉnh không nói gì.

-Con nói giỡn. Con gái.

Ba cười hỏi chị Năm nấu thức ăn đem xuống cho mẹ. Ba thiệt! Người ta thường trọng con trai nhưng ba lại thương con gái.

Hôm sau, gần trưa hay xế chiều, đưa nào đi học về sớm, le te cầm chiếc giỏ đựng cơm nóng, chả kho tiêu đem cho mẹ và ngắm em bé mới chào đời: Mai Phương, em út gái và đứa thứ 12 trong nhà.

Thở xưa, 4 đứa nhỏ được thím Hai chăm sóc chu đáo. Cẩn bụ bẫm, đỉnh đạc; Sầm ít đau vặt nhưng ốm o trái tính; Phương ngoan ngoãn, dễ dạy; Hoàn hiền lành

ít nói. Thím Hai cùng chiều Cẩn rồi đến Phương, thím chăm sóc Phương kỹ hơn bởi là con gái.

Thời gian sau, từ một đứa bé có nét mặt ngờ ngác, buồn buồn Phương trở thành thiếu nữ xinh xắn: dáng mảnh mai, có chiếc răng khểnh, mái tóc dài giống chị Trang; khuôn mặt thanh tú với chiếc mũi thon, miệng mỉm cười giống chị Chi và nhìn thoáng có nét mại mại của ba giống chị Hương. Ba bà chị lớn hơn Phương từ 4 đến 14 tuổi nhưng kể cũng lạ, từ thuở nhỏ cho đến tận bây giờ, bốn chị em chưa hề cãi nhau, ganh tị hay so bì hơn thua.

Trước khi bước chân vào lớp 1, Phương đã được chị Hương dạy vỡ lòng. Trái với đám em trai phải hò hét, chị chịu khó chỉ Phương đánh vần từng chữ. Khi vào lớp 2 Trung Tâm Giáo Dục Hùng Vương, chị Hương học Sư Phạm cùng chung một trường. Ban ngày có gặp nhau trong sân, cứ như không biết nhau nhưng buổi tối, chị dò bài và cùng học thuộc bài với em. Nhiều bài học thuộc lòng dài, chị đọc từng câu cho Phương lập lại. Sau năm 1975, chị Hương chuyển lên dạy Sĩ Địa cấp 2 trường Trần Bình Trọng và loay hoay chuyển trường thế nào mà Phương vào đúng lớp chị dạy.

Khuôn mặt, vóc dáng hai chị em không chút gì giống nhau nhưng ở cái xóm Lò Gạch nhỏ xíu thì chuyện hai chị em thành hai cô trò thì ai mà chẳng biết. Tuy nhiên chị Hương khá nghiêm nên học sinh không dám đàm tiếu. Ở trường, hai chị em cùng nhau đi lao động trồng cây, cuốc đất ở trang trại Lệ Nhung tận Vạn Thành; giờ Địa Lý cả lớp xuống ngọn đồi Cam Ly đo độ dài tương đối; Phương thích thú ngồi nghe chị giảng bài với những câu chuyện ngoại sử nhiều tình tiết thú vị.

Vào lớp, Phương không biết gọi chị hay cô nên đôi khi nói trống không. Ưu ái mà chị Hương dành cho Phương: biết ngày mai sẽ dò bài để tối học kỹ, đề thi học kỳ nằm trong bài học mà không rõ chính xác câu hỏi.

Chị coi Phương là học sinh hiền lành dễ dạy. Chị vẫn còn cái uy ngày nào nên nói gì Phương cũng dạ vì biết chị làm điều tốt nhất cho mình.

Chị Trang thoải mái, tự do hơn. Tính chị nghệ sĩ, thích cái đẹp và làm đẹp. Chị chăm lo tóc tai và quần áo của Phương từ thuở bé. Lúc nhỏ, Phương cắt tóc ngắn; khi chị đi học xa, Phương mới để tóc dài cho đến tận bây giờ.

Chị Trang đi học Sư phạm, mỗi năm về thăm nhà vài lần, chị mua về bánh kẹo, bơ sữa đủ loại của Mỹ vì đất Qui Nhơn là nơi Mỹ đóng quân. Chị học bạn bè, móc viền những chiếc khăn mouchoir đủ màu làm quà cho em gái. Ngày đi lấy chồng, chị tặng mỗi đứa một con chỉ thêu bóng DMC của Pháp đủ màu, đánh thành con rít mập mạp.

Chị em ít khi gặp nhau đầy đủ; đứa này rãnh, đứa kia bận. Nhưng khi khó khăn đều có người cận kề, nhất là những lúc vượt cạn một mình. Chị Chi và Phương chia nhau từ Dalat xuống Sai Gòn trông nom chị Trang sinh Liêm. Chị Hương thủ thi với chị Chi chờ đón Quang Su ra đời. Chị Chi đem cơm cho Phương lúc còn ở cử.

Giờ Chị Trang rong ruổi quê người, chị Hương chăm cháu phương xa, chị Chi về cõi hư vô. Bốn chị em giờ chỉ còn có ba nhưng Phương biết các chị mình luôn ở cạnh. *Bồ tèo- chiến hữu- chị em mà.*

Sai Gòn 29.8.2019

Phạm Mai Hương